

Harry Thomsens erindringer fra tiden i Vildbjerg.

Uddrag v/Niels Korshøj

Harry Thomsen blev født som det tolvte barn af tømrermester Th. Thomsen og hustru, Inger den 21 februar 1928 i hjemmet Vestergade 15, Vildbjerg.



Harry Thomsen er præsteviet. Han har i en årrække været missionær i Japan, har undervist mange steder herhjemme, bl. a. på Unge Hjem Højskole. Han emigrerede til U.S.A. i 1970, og her driver han en blomstrende forretning indenfor antikviteter.

Harry Thomsen har sit hele liv været levende engageret i spejderbevægelsen. Han har rejst og oplevet meget. I 1955 blev han gift med Ene Marie fra Ny Møltrup. Datter af Sigrun og Charles Jensen.

I 2004 skænkede Harry Thomsen Lokalkivet en fyldig selvbiografi, der omhandler hans liv fra 1928 til 1970.

Fra denne bog der fylder 285 sider er her plukket ud den del der omhandler opvæksten i Vildbjerg. Det skal nævnes, at kun en meget lille del af bogen omhandler denne periode af forfatterens liv.

Harry Thomsen fortæller:

Jeg har ganske givet arvet en del af Thomsen-familiens ironi og skepsis som den blev serveret mig af mine større brødre.

En af mine første erindringer er fra tømmerpladsen, hvor otte svende hjalp min storebror H.C. og min far. Blandt svendene var den næsten skaldede Martin (kaldet "Martin syvhår") min bedste ven. I disse omgivelser havde jeg kronede dage mens jeg gik i vejen for alles arbejde. Et af de værste minder jeg har derfra, var da min far mistede en del af en arm i en af maskinerne. Efter flere operationer blev en kunstig metalarm, dækket af læder, konstrueret. Denne kunstige arm lærte han at bruge effektivt—måske for effektivt! Jeg husker en morgen, hvor min mor havde et kæmpe, blåt øje. Far havde ramt hende med armen mens de sov!

Første milepæl var min tid i Vildbjerg Skole, hvor jeg gik i 5 år. Især husker jeg lærer Jensine Jensen, der lærte mig kærlighed til Sønderjylland og poesi.



Et andet minde vedrører min fætter Henning fra Aulum. Han elskede gymnastik og var god til det.- Det blev jeg aldrig-. En dag i haven pralede Henning med, at han nu kunne gå på hænder, hvortil jeg svarede: " Det er ingenting! Jeg kan 36 julesalmer udenad."

Ved senere eftertanke, er jeg bange for, at der slet ikke

findes så mange julesalmer.

Som skoledreng havde jeg mange vidunderlige sommerferier, dels hos min onkel Sønderby, der drev hotel i Laven, hvor jeg lærte digteren Nis Petersen at kende- dels i Århus hos min søster Anna, der tog mig på ture til stranden og Marselisborg..

Som 11-årig kom jeg i mellemskole i Herning og rejste daglig frem og tilbage med tog. Som 18-årig blev jeg student fra Herning Gymnasium. Jeg var ikke nogen fremragende student idet min tid gik med at passe have, være spejder og læse spændende drengeromaner af forfattere som Walter Scott og Jules Verne.



Dog gav jeg den en skalle det sidste halve år i gymnasiet og blev student med en flidspræmie på 50 kr., samt en bog om verdenskunsten. Jeg deltog knap i studenterfesterne med dans og druk, idet jeg på det tidspunkt var dybt religiøs. Denne holdning kom fra mit hjem. Begge mine forældre var meget religiøse. Selv en tur i biografen kunne ikke tillades.

Min far døde få uger efter min studentereksamen, og det hensatte mig i en dyb krise, da det var det første dødsfald blandt mine nærtstående.

Det krævede mange ture i skoven og søvnløse nætter, før jeg forstod at man skal være i stand til at kunne dø for at kunne leve rigtigt.

Jeg var glad for sport (dog ikke gymnastik), spillede fodbold på Vildbjergs hold og håndbold på Timrings hold. Min favoritsport var badminton, hvori jeg blev vildbjergmester.



Det jeg gik virkelig op i i disse år var at være spejder. Jeg blev drengespejder 1. februar 1938, og spejderlivet var mit Nirvana. Jeg deltog i talrige lejre, blev patruljefører som 14 årig. Dertil tog jeg de duelighedstegn, der kunne tages- 52 i alt.

Da jeg var 16 opnåede jeg og 4 andre spejdere danmarksrekord i march.

110 kilometer med fuld oppakning (50 kg.) på 24 timer.

Marchen gik fra Vildbjerg til Ringkøbing, derfra til Herning og til slut fra Herning til Vildbjerg.

Aksel havde 24 vabler, Aage havde det værre med kun 2, nemlig begge fodsåler. Egon og Mølsted havde kun få og jeg slet ingen- sikkert fordi jeg gik i sandaler med aviser på sålerne.

I min tid som patruljefører, var min patrulje, ” Inkaerne” de fleste jyske patruljers skræk, og vi vandt de fleste konkurrencer.

En af de største oplevelser var korpsslejren på Sønderborg Strand i 1946 med ca. 15.000 deltagende drengespejdere.

Vildbjerg trop vandt den prestigefyldte førstepris for bedste lejretablering. Kong Frederik d.IX overrakte prisen og ville skrive sit navn på vort tropsskjold. Det var af læder og vi havde ikke noget underlag. Jeg sagde : ” Deres Majestæt, jeg vil gerne være underlag! ” . Jeg lænede mig frem så min ryg kunne bruges som underlag, og kongen skrev sit navn.

Jeg deltog med stort udbytte i lejre i Mandal i Norge og i Moisson nær Paris.

På et senere tidspunkt blev jeg tilbudt posten som landsspejderchef, men da jeg på det tidspunkt havde besluttet, at jeg ville være missionær i Japan, måtte jeg takke nej.

Om Vildbjerg/Timring er der nok et kapitel, måske det vigtigste i mit liv. Min forelskelse i og senere giftermål med datteren fra Ny Møltrup, Ene Marie.



Jeg kom meget på Ny Møltrup fordi sønnerne Peder og Gunnar begge var spejdere.

Jeg blev forelsket til op over begge øren i deres smukke søster Ene Marie. Vi begyndte at se hinanden så tit som muligt. I begyndelsen meget diskret senere mere åbent.

Ved deltagelse i sanglege ved høstfest, og ved små ungdomssammenkomster i

Vildbjerg og Timring,

hvor jeg næsten altid var inviteret på grund af mine evner til at fortælle spøgelseshistorier.

Om vinteren kunne vi mødes når vi løb på skøjter på Grimstrup Møllesø.

Ved en Sct. Hansfest i Gammelager Plantage blev isen brudt. Efter at jeg var færdig med et skuespil, som spejderne opførte, og hvori jeg spillede hovedrollen, tog jeg mig ved festens slutning sammen og spurgte Ene, om jeg måtte følge hende hjem. Det fik jeg lov til. Ikke hånd i hånd, det var vi for generte til. Isen var nu brudt og vi kunne snakke sammen. Det foregik mest pr telefon, hvor vi i hemmelighed telefonerede når vore forældre sov middagssøvn. Her aftalte vi, hvordan vi kunne mødes. Det skete oftest på broen over åen ved Møltrup.

Jeg husker, hvordan jeg skjulte min cykel under broen og sad med bævende hjerte og ventede på, at Ene skulle komme.

Denne velsignede start blev afbrudt da jeg i 1946 forlod Vildbjerg for at studere i Århus.

Et par gange om måneden tog jeg til Vildbjerg enten på cykel eller på stop. I spejderuniform og med studenterhue gik en stropetur på rekordtid.

På turene besøgte jeg naturligvis min mor, men drivkraften var at se Ene. Vi mødtes stadig i hemmelighed ved åen. Vi var endnu ikke nået til at kysse, men holdt dog nu i hånd.

Ene kom senere på ungdomsskole i Vejle, og jeg cyklede de 100 km. der ned. Vi gik skønne ture i Grejsdalen og ved Munkebjerg.

I årene 1949-1950 var jeg på studieophold i U. S. A.

Ved hjemkomsten gik der ikke længe, inden Ene og jeg fortalte vore forældre, at vi ville være sammen. Vi troede, at det kom som en overraskelse for dem, men det var ikke tilfældet.

Forlovelsen blev fastsat til den 13. maj 1951.

Alle medlemmer af Jensen og Thomsen familierne var til stede, og det blev en uforglemmelig dag.

Fra dette himmerige tog jeg på stop tilbage til Århus for at genoptage mine studier og genindtage min bolig i værelse 80 på kollegium 2 på Århus Universitet.

Efter at have været forlovede i godt 4 år, blev Ene og jeg gift i Timring Kirke den 4. juni 1955.



Skomager Frederiksen betjente orglet og pastor Hansen gav gode råd til os i sin prædiken.

Efter ceremonien gik vi fra kirken gennem et espalier dannet af, på den ene side Enes pigespejderkammerater, og på den anden side mine drengespejdervenner. Espalieret dannede en bue af grønne bøgeregne.

Selve selskabeligheden foregik med stor middag i missionshuset.

To måneder senere skete en anden vielse, nemlig min præstevielse. Det skete i Herning kirke. Kort tid efter forlod Ene og jeg Danmark for at tiltræde gerningen som missionærpar i Japan.

